

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 8,—
Ἑξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 3,—

Λί συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Σεπτεμβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 41

Ο ΚΗΠΟΣ

— Πάλι σήμερα, κυρία Μαρίκα, ἐκόψατε ἓνα σωρὸ λουλούδια. Τί σὰς εἶπε γοῖς ἡ μαμμά σας κι' ἐγὼ χίλιες φορές; . . . Νά, καὶ τὰ ὠραῖα αὐτὰ λουλούδια θὰ τὰρίσετε νὰ μαραθοῦν σὲ καμμιὰ γωνιά, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἡ Κατερίνα ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ Μαρίκα ἐγύριζεν ἀπὸ τὸν κήπον, ὅπου εἶχε κόψῃ λογιῆς-λογιῆς ὠραῖα λουλούδια.

Ἡ Μαρίκα ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὰ λουλούδια. Εἶχε ὅμως τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ κόβῃ τόσα ὅσα δὲν ἐχωροῦσαν τὰ χέρια της ἢ ἡ ποδιά της, καὶ νὰ τὰρίνη, ἔπειτα νὰ μαραίνωνται, διότι δὲν εἶχε οὔτε ὄρεξιν οὔτε καιρὸν νὰ τὰ τοποθετῇ εἰς ἀνθοδοχεῖα.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὅμως εἶχεν ἀποφασίσιν νὰ τὰ βάλλῃ ὅλα εἰς τὸ νερόν, ὅσον

κουρασμένη καὶ ἂν ἦτο. Ἐσκέπτετο, ὅτι ἂν τὸ ἐκαμνεν αὐτὸ μίαν τουλάχιστον φορὰν, θὰ ἤμποροῦσεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κόβῃ ὅσα λουλούδια ἤθελε, χωρὶς νὰ τὴν μαλλώνουν.

Δυστυχῶς, τὸ κουδοῦνι τοῦ προγεύματος ἐκτύπησε ἴσα-ἴσα τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπαίρνεν ἓνα βάζο διὰ νὰρχίσει τὴν ἐργασίαν της, καὶ τὰ λουλούδια ἐμείναν ἐκεῖ, διότι καὶ ἡ Κατερίνα δὲν εὐκαιροῦσε νὰ τὰ φροντίσῃ. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἄρχισαν τὰ μαθήματα· ἔπειτα τὸ τσάϊ, ἔπειτα τὸ γεῦμα καὶ τέλος ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Ἡ Μαρίκα δὲν ξαναθυμήθηκε τὰ λουλούδια της· καὶ ἔτσι, εἰς τὰς δέκα, ἡ Κατερίνα ἐράζεισε πάλι κι' ἔσφιψε εἰς ἀσκουπίδια ἓνα σωρὸ μαζαμένια τριαντάφυλλα, γαρύφαλα καὶ κρίνους, ποῦ τὸ πρῶτ' ἀκόμῃ ἐγέμιζαν τὸν κήπο μὲ τὴν εὐωδίαν καὶ τὴν εὐμορφίαν των.

Τὴν ἐπαύριον, ἄρα ἐτελείωσαν τὰ πρῶτὰ μαθήματα, ἡ Μαρίκα ἔτρεξε κατὰ τὴν συνήθειάν της νὰ περάσῃ στὸν κήπον τὴν ὠραιότερην ὥραν τῆς ἡμέρας της. Εἶχε λησμονήσῃ ὅσα τῆς εἶχεν εἰπῇ γοῖς ἡ Κατερίνα, καὶ ἔτρεξε μὲ χαρὰ εἰς τὴν ἀνθισμένην Ρεζεντᾶ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐσχυβε διὰ νὰ κόψῃ τὸ πλέον εὐμορφὸν κλωνί, ἡ Ρεζεντᾶ τῆς ἐφώνασε:

— Μὴ μοῦ κόβῃς τ'ἀνθάκια μου, κοριτσάκι! Τὰ χρειάζονται ἡ μέλισσες. Κάθε μέρα ἐρχονται ἐδῶ νὰ βροῦν σὲ μένα τὸ ψωμί τους καὶ τὸ μέλι τους. Στάσου λιγάκι καὶ ὁλὶθῇς.

Ἡ Μαρίκα ἐξεπλάγη πάρα πολὺ ποῦ ἄκουσε τὴν Ρεζεντᾶ νὰ ὁμιλῇ. Ἐν τούτοις ἐμείνεν ἐκεῖ ἀκίνητη κι' ἐκύτταξε. Ἡ Ρεζεντᾶ τῆς εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ὁλόγυρα εἰς τὸν ἀνθισμένον ὁλὶθον βορβοῦσαν μέλισσες. Μερικαὶ ἐκάθοντο ἀπάνω εἰς τ' ἀνθάκια καὶ ἄρα ἐφειγαν αὐτὰς χορτασμένες, πήγαιναν ἄλλες νὰ πάρουν τὴν θέσιν τους.

— Μπα! μοῦ εἶνε ἀδιάφορο! εἶπε

«Μὴ! μὴ μὲ κόβῃς! . . .» (Σελ. 325, στ. γ'.)

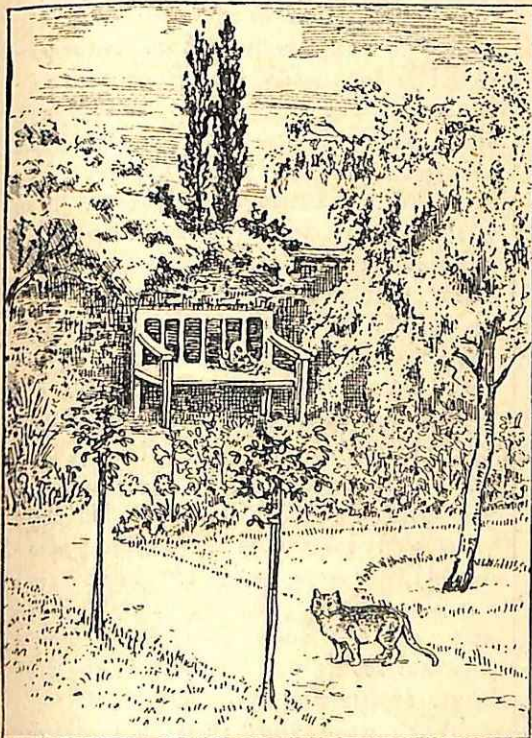
σὲ λίγο ἡ Μαρίκα εἰς τὸν κήπον ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα λουλούδια ποῦ μπορῶ νὰ τὰ κόψω!

Καὶ ἄρχισε νὰ κυττάξῃ μιὰ μεγάλη, διπλῇ, κατακόκκινην Παπαρούνα ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ἀλλὰ μόλις ἀπλώσε τὸ χερί διὰ νὰ τὴν κόψῃ, ἡ Παπαρούνα μὲ φωνὴ θυμωμένη τῆς φώνασε:

— Μὴ! μὴ μὲ κόβῃς! Δὲν βλέπεις λοιπὸν πῶς εἶμαι ἡ μόνη κόκκινη μὲ μαύρα σιγμάτα Παπαρούνα ποῦ ὑπάρχει στὸν κήπον; Ἄν μὲ κόψῃς, ποῦ θὰ βρεθῇ σπόρος γιὰ τὸ ἐρχόμενο ἔτος;

Ἡ Μαρίκα ἐγείνε κόκκινη σχεδὸν ὡς τὴν Παπαρούνα. Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως, κι' ἐπῆγε εἰς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κήπου, ὅπου ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἡσυγῇ, εἰς τὴν σκιά ἐνὸς δένδρου.

Ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸ δένδρον, εἶω ὅμως ἀπὸ τὴν σκιά του, ἓνας ἄσπρος Κρίνος κου-

«Καὶ νὰ τὰρίνη ἔπειτα νὰ μαραίνωνται...» (Σελ. 325, στ. α'.)

νοῦσε ἀπαλὰ τὸ κεφάλι του μὲ τὸ φύσημα τῆς αὖρας. Στὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐφαίνετο ἀκόμη ωραιότερος ἀπὸ τὴν Παπαρούνα, καὶ ἡ Μαρίνα εἶπε δυνατὰ:

— Τί νὰ τὴν κάμω τὴν Παπαρούνα! προτιμῶ αὐτὴν τὴν εὐμορφο Κρίνο...

— Δὲν μπορεῖς νὰ μιλήσῃς λιγάκι σιγώτερα; τῆς εἶπε τότε τὸ λουλούδι. Ἐγὼ μέσα μιά χαριτωμένη πεταλούδιτσα κατακουρασμένη πρὸ μιᾶς ὥρας ζωῆς ἐστὶν καρδιά μου νὰ κοιμηθῇ, καὶ τὴν κουνῶ. Μὴ μοῦ τὴν ξυπνήσῃς, σὲ παρακαλῶ!

— Ὁχι, μὴ φοβάσαι! ἀπεκρίθη ἡ Μαρίνα, καὶ ἀπεμακρύνθη σιγά-σιγά, κατευχαριστημένη πού δὲν ἐκοψε τὸν Κρίνο πρὶν τῆς μίλησῃ.

Ἐπειτα τί τὴν ἐμελε; Τὰ Τριαντάφυλλα ἦσαν τὰγαπημένα της λουλούδια καὶ ἤξευρε ὅτι εἶχεν ἀμέτρητα μιά τριανταφυλλιά πού ἦταν ἐκεῖ, κοντὰ εἰς τὸ κίονο. Ἀλλὰ μόλις ἐκοψε τὸ ωραιότερο, τὰ ἄλλα ἄρχισαν νὰ τὴν παρακαλοῦν:

— Μὴ μᾶς κοτῇς! Χρειαζόμαστε ἐδῶ πολὺ. Τὰ ροδόφυλλα μας ἀρωματίζουν ὅλο τὸν κήπο.

Ἡ Μαρίνα ἔμεινε ἐκεῖ ἀρκετὴ ὥρα, κυττάζουσα τὰ κόκκινα πέταλα πού ἐπιπταν ἐπὶ τὴν γλῶσση, ἕως ὅτου ἐν ἀπὸ αὐτὰ ἦλθε κ' ἐπέσε εἰς πόδια της, κοντὰ σὲ μιά Μαργαρίτα. Καὶ τὸ κορίτσι, πού ἦταν ἑτοιμὸ νὰ κλάψῃ, συλλογίσθηκε:

— Ἀ, νά! πιστεύω πῶς ἡ Μαργαρίτες δὲν χρειάζονται κανενὸς ὥς κάμω μίαν ἀλυσίδα ἀπὸ αὐτές...

Ἀλλὰ ἡ Μαργαρίτες πού τὴν ἐμάντευσαν, τῆς εἶπαν:

— Ἀ, μὲν! δὲν κάνει νὰ μᾶς ἐγγίσης. Εἴμαστε τὰ ρολόγια τοῦ κήπου. Ἄν δὲν ἐβλεπαν ἐμᾶς νάνοιγμε κάθε πρῶτὴ καὶ νὰ κλείωμε κάθε βράδυ, τὰ ἄλλα λουλούδια δὲν θὰ ἤξευραν τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ ξύπνου.

— Κάρνουμε δυστυχῇ τὴ μικρὴ μας φίληνάδα! εἶπε τότε μιά Γλαστριάστη-ριγμένη εἰς τὸν τοῖχο. Καὶ ὅμως πόσο θὰ τὴν ἐπιθυμούσαμε, ἂν μᾶς ἔλειπε καὶ μιά μένον ἡμέρα!

Καὶ ἡ Μαρίνα, πού δὲν μπορούσε νὰ βλέπῃ καθαρά, ἀπὸ τὰ δάκρυα πού πλημμύριζαν τὰ μάτια της, ἐνόμιζε πῶς ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κήπου, ἀκόμη καὶ ἡ υπερήφανη Παπαρούνα, ἦλθαν κοντὰ της καὶ τὴν ἐκύτταζαν μὲ ἀγάπη.

— Κόψε μας! τῆς ἐφώναξαν, κόψε μας! Ὁχι ὅμως τόσο πολλὰ, πού νὰ μὴν ξέρεῖς εἴπαιτα τί νὰ μᾶς κάνῃς... Ἐλα, μικρὴ μας φίλη, καὶ μὲς σ' ἀγαποῦμε πολὺ. Θελήσαμε μένο νὰ σοῦ δώσωμε ἕνα μαθηματάκι.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Μαρίνα δὲν ἐλεηλατοῦσεν ὅπως πρῶτα τὸν κήπο. Ἐκοβε μόνον λίγα λουλούδια ἐκλεκτὰ καὶ τὰ ἐβάλε πάντα ἐπὶ βαζάκια τῆς καμαρούλας της. Ἡ μαμμὰ δὲν τὴν

ἐμάλλωνε καὶ ἡ Κατερίνα δὲν πετοῦσε πιά εἰς τὰ σκουπίδια ὀλόκληρους σωρούς μαραμμένων λουλουδιῶν...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

[Τὴν χαριτωμένην αὐτὴν βιογραφίαν - νεκρολογίαν τοῦ σκύλου τοῦ Ρεξ (Rex) δημοσιεύει εἰς τὸ περιοδικόν του ὁ κ. Γ. Βώκος, διευθυντὴς τοῦ «Καλλιτέχνου». Τὴν ἀναδημοσιεύομεν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ζωοφιλίας τῶν νεαρῶν μας ἀναγνωστῶν, παραλείποντες μόνον τὰ μέρη πού θὰ ἦσαν ἀκατάλληλα διὰ τὴν ἡλικίαν των. — Σ. τ. Δ.]

Ο Ρ Ε Ξ

Ὁ ἀτυχὴς Ρεξ, τὸ ὠραῖον κυνάριον, τὸ ὁποῖον εὗρεται πρῶτον καὶ τραγικὸν θάνατον εἰς τὸ Φάληρον μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας νύκτας, διαμελισθὲν ὑπὸ τοῦ ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου, εἶχε γείνει πασιγνώστος χάρις εἰς τὴν νοημοσύνην του καὶ τὴν ἐμορφιά του. Οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμῶν καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν τὸ ἐγνώριζαν ὅλοι σχεδόν. Ἦτο συνδεθεμένος μὲ τὴν ζωὴν μας καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐγνώριζε ὅλους τοὺς φίλους μας καὶ τοὺς ἀγαποῦσε. Ὁ Καρκαβίτσας τὸ ἔλεγε «λεβέντη, τοσελεπῇ, Ἀλκιβιάδην τῶν σκύλων». Ὁ γλύπτης Θωμάδουλος ἐθαύμαζε τὴν γραμμικὴν τοῦ σώματος του. Ὁ Γεραλῆς τὸ ἐξωγράφει μαζὶ μὲ τὸν κύριόν του. Καὶ πληθὸς κόσμου τὸ ἐγνώριζε. Εἰς τὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια», τὸ βραδυνὸν αὐτὸ φιλολογικὸν κέντρον, ὁ Ρεξ ἦτο κυρίαρχος. Μὲ τὴν νοημοσύνην του, μὲ τὰ δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς του πρὸς τὸν κύριόν του, εἶχε κατακτήσει τὴν ἀγάπην τῶν καταστηματαρχῶν, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐθεωροῦσαν ἴδιον, αὐτοῦτον πελάτην καὶ τοῦ εἶχαν ἀνοικτὸν πάντοτε τὸ κυλικεῖον των. Αὐτὴν τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἀγάπην δὲν τὴν κατέκτησε δι' ἡμῶν ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδικῆς του προσωπικότητος. Διότι τὰ «Βουστάσια» ὁ Ρεξ τὰ εἶχε δευτέρου σπίτι του, ὡς ἀκριβὲς συνέπιπτε νὰ μᾶς χάσῃ κανένα βράδυ. Τότε ἐπῆγαινε καὶ ἐξέλεγε τὴν θέσιν, ὅπου εἶχαμεν καθήσει τελευταῖον, καὶ κανεὶς δὲν ἤμπορεῖσε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ! πολλὰκις προσπαθούσαν οἱ καταστηματαρχαὶ διὰ νὰ ἰδοῦν, ἕως πού θάνη ἡ ἀφοσίωσίς του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ὁ Ρεξ ἐπα-νῆρχετο ἐπιμόνως εἰς τὴν θέσιν μας. Ἐφ' ὅσον ἐμαγάλωνε, αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ ξενύχτια ἤρχισεν νὰ τὰ κάμνῃ κάποτε καὶ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν μας διὰ τὴν ἀνυπακοήν του καὶ τὰς ἀταξίας του. Διότι ὁ Ρεξ εἶχε πολλὴν πρωτοβουλίαν, ἡ ὁποία διέψευδε τὴν ἀπόλυτον δουλοπρεπὴ ὑπακοήν τοῦ σκύλου πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἦτο κατὰ ἀνώτερον ἀπὸ σκύλον, ἦτο ἕνας «ὑπέρσκυλος» κατ' ἀναλογίαν τοῦ γνωστοῦ φίλοισι-κοῦ ὄρου τοῦ «ὑπερανθρώπου».

Ὁ Ρεξ εἶχεν ἔλθει ἐκ Πειραιῶς καὶ κατ' ἐξήκρετον οἱ εἰδήμονες, ἡ καταγωγή του ἦτο ἀπὸ διασταύρωσιν τοῦ σκύλου Νέας Γῆς καὶ τοῦ κοινῶς τύπου ἐλληνικοῦ σκύλου. Ἦτο κατόμαυρος μὲ στιλπνὸν ἐβενώδες τρίχωμα. Εἶχε πλατὺα ρωμαλέα τὰ στέρνα καὶ γερούς τοὺς πόδας. Μᾶς ἐδόθη δῶρον τὴν πρωτοχρονιά εἰς ἡλικίαν ἐνδὸς καὶ ἡμίσεως μηνός. Εἶχεν ἀνάγκην τότε πολλῶν, ἀπειρῶν περιποιήσεων διὰ τὴν ἀνατροφὴν του. Ἐπρεπε νὰ τὸ «ἀναστήσουμε» ὅπως λέγουν, πρᾶγμα δύσκολον, διότι εἰς τὰς Ἀθήνας ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν τὰ ζῷα καὶ μίαν σπιτονοικοκυρά μας δὲν μπορούσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ καὶ μᾶς ἐξώσε ἀπὸ τὸ σπίτι της, μολονότι ὁ ἀτυχὴς Ρεξ ἐπλήρωνε καὶ αὐτὸς τὸ ἐνοίκιον του.

Ἀλλ' οἱ ἄρμεσι φροντίδες διὰ τὴν ἀνατροφὴν του δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ. Ταχέως ἐνόησε πῶς ἔπρεπε νὰ φέρεται μόνος του. Τότε ἔγινε πρᾶγμα θαυμάσιον, ἡ ἀντίληψίς του ἦτο σπανία. Τὰ ὅσα ἔπρεπε νὰ μάθῃ ἐκ τοῦ κόσμου εἰς ὀλίγον χρόνον, τὰ ἐμάνθανε ὅσον τὸ δυνατόν εἰς ὀλιγώτερον. Τοῦ τόπου, τῶν προσώπων, τοῦ χρόνου εἶχε τὴν πλέον ἐξηκριθωμένην ἀντίληψιν καὶ τὴν πλέον λεπτομερὴ μνήμην. Διηρθάνετο πού ἡ-θέλαμεν νὰ μεταβῶμεν καὶ πρῶτος ἐλάμβανε τὸν κατάλληλον δρόμον. Ἐγνώριζε, ὅτι κάθε πρῶτὴ ἐγειρόμεθα εἰς ὠριμένην ὥραν καὶ ὅτι μεταβαίνομεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον. Συνέπεσε δύο τρεῖς φορὲς νὰ βραδύνωμεν νὰ ξυπνήσωμε. Ἐκτυποῦσε τότε εἰς τὴν πόρτα μας καὶ ἐγαυγίζε δυνατὰ. Ἐννοῦσε ἀπὸ τὸ βλέμμα μας, ἀπὸ τὰς κινήσεις μας, πότε ἠθέλαμε νὰ ἐπιβῶμεν ἀμᾶξης καὶ προέτρεχε γαυγίζων πρὸς τὸν ἀμαξήλατον.

Εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ὅταν ἐκτυποῦσαν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν μεσημέρι, ἐφευγε ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἤρχετο δίπλα μας καὶ πρῶτα μᾶς ἐκτύπαζε μὲ ἀνυπομονησίαν ὥς νὰ μᾶς ἔλεγε, ὅτι ἦτο πλέον ὥρα νὰ προγευματίσωμεν. Ἐὰν ἡμεῖς δὲν τὸν ἐπροσέχαμεν, ἐσηκώνετο σὺν πεινᾷ τοῦ ποδάρι, ἐβάλε τὰ ἐμπροσθινὰ του ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ ἤρχιζε νὰ γαυγίξῃ, ἀρθερῶνων σχεδὸν δι' ἰδίων γαυγισμῶν ὀλόκληρον φράσιν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐπιτακτικῶς μᾶς εἰδοποιεῖ, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούσωμεν. Ὅταν πρᾶγμα ἀνταποκρινόμεθα εἰς τὴν εὐλογον ἀξίωσίν του, αἱ ἐνδείξεις τῆς εὐγνωμοσύνης του ἦσαν ἀπείροι. Ἐτρέχε γύρω μας, ἐσκιρτοῦσε, ἐγαυγίζε χαρῶν. Πρὸς πάντα δέ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε καὶ μίαν μόνον φράσιν περιπειρηθῇ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε δώσει κάτι, ἦτο εὐγνώμων καὶ ὁσάκις καὶ ἐποδῆγε τὸν διέκρινε, ἐτρέχε πλησίον του.

Ἀλλὰ πρὸς ἡμᾶς ἐθεωροῦσε, ὅτι ὡφείλε νὰ μᾶς προσφέρῃ καὶ ὑπηρεσίας. Ὅταν ἐπῆγαινε εἰς τὸ τυπογραφεῖον,

ἐζητοῦσε νὰ πάρῃ εἰς τὸ στόμα του χειρόγραφα ἢ τὸ μπιστοῦνί μας. Αἱ ἰδιότητες τοῦ φύλακος, τὰς ὁποίας εἶχε, ἦσαν ἐκ τῶν σπανίων. Ἦνα πρῶτ, ἐνῶ ἀκόμη ἐκοιμήμεθα, ἀκούσαμε γυναικείας φωνὰς ἀπειλισμένης. Ἦτο μία γηραιὰ κυρία, ἡ ὁποία μένει εἰς τὸ σπίτι πού κατοικοῦμεν:

— Ξυπνήστε, κύριε, νὰ μὲ γλυτώσετε ἀπὸ τὸ σκυλί σας, ἐφώναξε ἀπὸ τὴν ταρατσαν.

Πράγματι ἐτρέξαμε καὶ εἶδαμεν, ὅτι ὁ Ρεξ τὴν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χεῖρ βρυχώμενος ἀπειλητικῶς. Ἡ ἀτυχὴς κυρία δὲν εἶχε κάμει τίποτε καλὸν ἀπολύτως ἐζητοῦσε νὰ πάρῃ τὰ εἰς τὴν ταρατσαν μας ἀπλωμένα ἀσπρόρουχα τοῦ σπιτιοῦ της, ἀλλ' ὁ Ρεξ ἤσθανετο, ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ δι' αὐτό.

Ἀναλόγως τῶν ἀπειρῶν ἐντίμων αὐτῶν προτερημάτων του, ἡ εὐαισθησία του ἦτο σχεδὸν ἀνθρωπίνη. Ἐὰν ἐννοῦσεν ὅτι τὸν ἐτιμωρούσαμε διὰ μίαν ἀταξίαν του, ἐπροσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπον νὰ ξεφύγῃ, μὴ ὑπακούων εἰς τὰς προσκλήσεις μας.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΕΡ. ΒΩΚΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ποῦν' τὸ καλοκαίρι;
Ποῦ νὰ πῆγε τάχα;
Καὶ ὅτ' οὐρανὸ
τώρα πιά γυρνῶ
καὶ κυτῶ: τὸν κλείουν
σύννεφα μονάχα.

Φθάνουνε κ' ἡ πρῶτες
σιγαλὲς ψυχάλες,
πέφτουνε ψιλὲς
κι ὅμως πάλι λὲς
πῶς 'ς τὰ μαῦρα νέφη
χίλιες κρύβονται ἄλλες.

Τὸ βουνὸ κρυμμένο
νέφη τῶχουν κλείσει.
Ἀστραπὲς, βροντὲς
καὶ νεροποντὲς
τρέχουν, τὰ νερά τους
πρώτη ποιὰ νὰ χύσῃ.

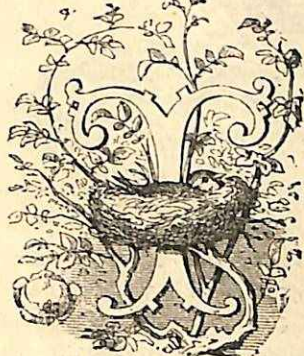
Φθινοπώρου δάκρυ
κύλισε καὶ τρέχει
καὶ δὲν σταματᾷ.
Κλαίει ἐδῶ κοντὰ
καὶ γι' αὐτὸ τριγύρω
βρέχει, βρέχει, βρέχει!..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΦΩΛΗ

Ἀγαπητοί μου,

ἮΝ στιγμὴν πού ἐσυλλογίζεμιν τινὰ σᾶς γράψω, ἡ Διάπλασις μ' ἐκάλεισεν εἰς τὸ γραφεῖόν της καὶ μὲ μεγάλην σεβαστότητα, μ' ἐπιστήμην μόνον ἂν οἴεστε καλλίτε-

ρα, μοῦ ἔκαμε τὴν ἐρώτησιν:

— Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, παραχωρεῖτε τὴν θέσιν σας, κύριε Φαίδων, εἰς ἕνα ἐκτακτὸν συνεργάτην;

— Τί συμβαίνει;

— Ἰδοῦ. Κάποιος, ἡ καλλίτερα κάποια, θέλει, ἐπιθυμεῖ, ζητεῖ, παρακαλεῖ, ἀπαιτεῖ...

— Καὶ ἀπαιτεῖ κηῖρα;...

— Μάλιστα... νὰ γράψῃ αὐτὴ ἀντὶ τοῦ Φαίδωνος τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν τοῦ ἐρχομένου φύλλου. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει ἕνα θέμα, ωραιότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πού θὰ εἶχατε σᾶς. Εἶνε, λέγει, μία ἱστορία πού τὴν εἶδε... ἀπὸ τὸ παράθυρόν καὶ τὴν ἤσθανε. Καὶ δι' αὐτό, λέγει πάλι, θὰ τὴν ἔγραφε καλλίτερα ἀπὸ σᾶς.

— Διὰ τί; ἀπῆντησα. Τὸ χρέος μου εἶνε τὸν παραχωρῶ τὴν θέσιν μου εἰς ὅποιον θέλει ἡ Διάπλασις. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μάθω τὸ ὄνομα τῆς ἐκτακτοῦ αὐτῆς συνεργασίας;

— Εὐχαριστῶς! Εἶνε ἡ κόρη σας ἡ Κάνια.

Δὲν ἐπρόφρασα οὕτε νὰ γελάσω, διότι ἡ μικρὰ Κάνια, πού ἐπεριμένε μὲ ἀγωνίαν εἰς τὸ διπλάνν δωμάτιον, εἰσώρμησεν ἀμέσως ὡς θύελλα καὶ ἄρχισεν:

— Ὦ, ναί, μπαμπά!... Ἀφίστε με, σᾶς παρακαλῶ! Θελῶ πολὺ... αὐτὴ τὴν ἱστορίαν τῆς φωλιάς, πρέπει νὰ τὴ μάθουν οἱ φίλοι μας... Εἶνε τόσο ὠραία καὶ λυπηρὴ!...

— Ἀλήθεια λοιπόν, θέλεις νὰ γράψῃς εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν;

— Τὴν ἔγραψα κηῖρα! νὰ τη!

Κ' ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην τῆς ποδιτσᾶς της ἕνα χαρτάκι διπλωμένον καὶ μοῦ τὸ ἔδωκε.

Ἡ Διάπλασις ἐχαμογελοῦσε καὶ μοῦ ἔνευε.

— Καλὰ, εἶπα. Ὅτι τὸ διαβάσω... καὶ καὶ ἂν εἶνε καλὸ.

— Ἀ, εἶνε ωραιότατο! Ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἐκλαψα... Διαβάστε τὸ ὅμως καὶ νὰ ἰδῇτε...

Ἀπεσφύρην εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ εἰδάσα τὸ χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον πε-

ριεῖχε μόνον τὰς δέκα αὐτὰς γραμμάς:

«Ἀγαπητοί μου. Ἐναντὶ ἐστὶ σπίτι μας εἶνε ἕνα ἄλλο σπίτι, πού τὸ διορθώνουν. Ἐκεῖ ἐστὶν τοῖχος ἦσαν μίαν φωλιὰ καὶ, προχθὲς πού ἔδαφεν τὸν τοῖχο, ἀναγκάσθησαν νὰ ξεκολλήσουν τὴν φωλιάν. Τὰ καίμενα τὰ γελιδονάκια θὰ φάγουν νὰ τὴν βροῦν καὶ δὲν θὰ τὴν βρῖσκουν. Ἐμένα μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. Τὰ καίμενα τὰ γελιδονάκια! Τὴν νύκτα πού θὰ κοιμηθῶν, πῶς θὰ κάμουν τώρα χωρὶς τὸ σπιτάκι των;»

Δὲν εἶχα τελειώσῃ καλὰ-καλὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ὅταν εἰσέβαλεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἡ Κάνια, ἀνυπόμονη νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφασίν μου καὶ τὴν τύχην τοῦ συνεργάματός της.

— Λοιπόν, μπαμπά, σᾶς ἄρεσε;

— Ἐ! δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἄσχημο.

— Ἄν ἔχω κανένα λάθος, μοῦ τὸ διαρθρώνετε. Δὲν εἶν' ἐτσι;

— Φυσικά.

— Ὡστε θὰ τὸ τυπώσετε;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται.

— Ἀπὸ τί;

— Ἄν μοῦ ὑπόσχεσαι...

— Ὅ, τι θέλετε!

— Μὰ στάσου νάκούσης.

— Ἀκούω.

Τῆς ἔθεσα τοὺς ὅρους μου καὶ τοὺς ἐδέχθη ὅλους. Μοῦ ὑπεσχέθη νὰ εἶνε φρόνιμη, καλὴ, ἐπιμελής, νὰ μελετᾷ πολὺ, νὰ μὴ μαλῶνῃ μὲ τὴν Λουλούδα, νὰ παίξῃ χωρὶς νάναστατώνῃ τὸ σπίτι, νὰ μὴ ἔχῃ παραξενιές, νὰ παίρνῃ ἐπαυρόνι εἰς τὸν περίπατόν, νὰ τρώγῃ τὰ φαγὰ πού δὲν τῆς ἀρέσουν. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἂν τῆς ζήτησα νὰ μοῦ καταιδάσῃ καὶ τὸ φεγγάρι, θὰ τὸ ὑπέσχετο μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν.

— Ναί, ἀλλὰ θέλω νὰ ἔχῃ ἀπὸ κάτω καὶ τὸ ὄνομά μου. «Σὰς ἀσπάζομαι, Κάνια», ἐστὶ. Ὅπως τὸ βάζετε σᾶς.

— Πολὺ καλὰ, καὶ αὐτό!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ Κάνια τηρεῖ τὰς ὑποσχέσεις της ἢ τοῦλάχιστον τὸ προσπαθεῖ ἀξιοπαίνως, διότι δὲν ἦσαν βέβαια καὶ εὐκολοί...

— Σύχασε, τῆς λέγω, ὅταν κάνει ἀτακτα, γιατί δὲν θὰ σοῦ τυπώσω τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν!

Καὶ ἡσυχαίνει ἀμέσως.

Τί καλὰ ἂν ἤμπορούσα νὰ παρατείνω τὸ πρᾶγμα... ὀλίγα χρόνια ἀκόμη!.. ἀλλὰ τί νὰ κάμω; ἦλθεν ἡ ὥρα πού πρέπει νὰ ἐκπληρώσω καὶ ἐγὼ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Δὲν εἶνε ἐτσι;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

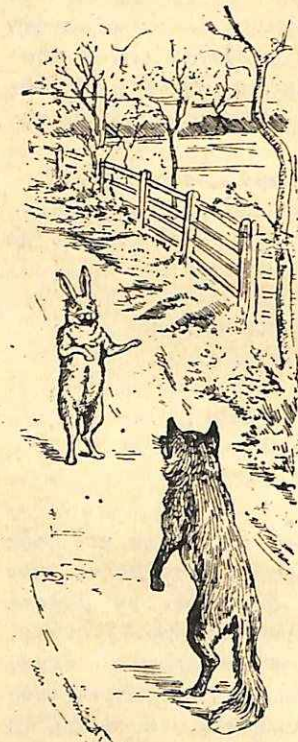

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Σε λίγο όμως είδε το αλόγο να κουνιή την ουρά του, κι' απ' αυτό ο κύρ Κουνέλης ένόησε ότι το αλόγο ήταν ζωντανό κι' έκοιμήτο. Γυρίζει τότε με πήδηματα στο μεγάλο δρόμο, και ο πρώτος που απαντά, ποιός ήταν, αν το βρήτε:...

— Ο φίλος μας ο 'Αλούπης! — Πού πής; του φωνάζει 'ε, πού πής; Γύρισε από δω! έχω να σου πω σπουδαία!

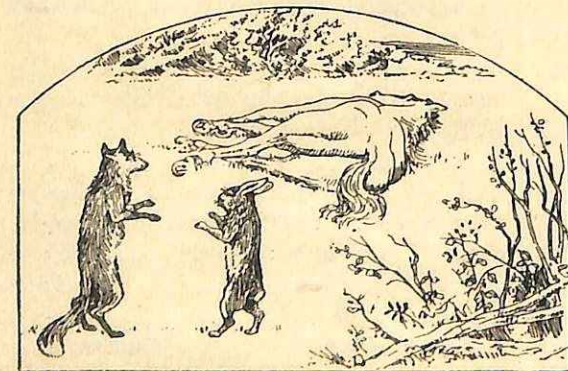
Έγύρισε τότε στη φωνή ο 'Αλούπης, και άμα είδε ποιός τον έφώναζε, άρχισε να τρέχει, κατ' επάνω του με γκαλέπ για να τον άρπάξει.

— Καλά σ' έχω τώρα, κύρ Κουνέλη! έσυλλογίζετο· θά σέ κάμω έ-

γώ που να με θυμάσαι 'ς όλη σου τη ζωή. Παληόγερε!

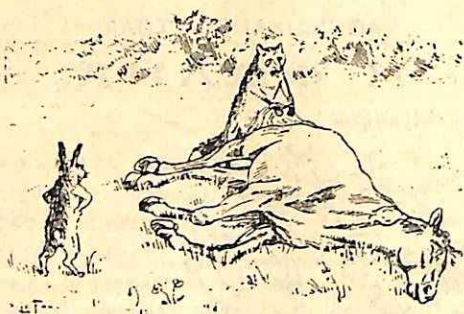
'Αλλά δεν έπρόφθασε· γιατί πριν να τον πλησιάσει και να τον άρπάξει με τα δόντια του, ο Κουνέλης άρχισε να του λέγει:

— Τρέξε γρήγορα, φίλε μου 'Αλούπη! Σούχω κρατάκι!.. Νά, τώρα δά ανακάλυψα ένα μέρος, όπου μπορείς να

βρής μπόλικο κρέας και να τρώς από αυτό, να τρώς ως τα μισά του έρχομένου χρόνου!

— Πού είναι; ρώτησε ο 'Αλούπης, λησμονών από τη λαιμαργία του και το θυμό του και όλα.

— Νά, εκεί-πέρα, στο λειβάδι.

— Μα τ' είναι στο λειβάδι;

— Ο κύρ Κουνέλης του έξηγγισε τότε πως εκεί-πέρα ήταν ένα αλόγο, ένα όλο-κλήρο αλόγο, ξαπλωμένο όλωδεύλου χάμω, 'ς ένα μέρος όπου μπορούσαν να το πιάσουν και να το δέσουν για πάντα.

— Μωρέ, τί μου λές! έκαμε χαρούμενος ο 'Αλούπης. Πάμε γρήγορα!

Κ' έξεκίνησαν.

Όταν έφθασαν στο λειβάδι, ηύραν το αλόγο στην ίδια θέση, ξαπλωμένο στον ήλιο και κοιμισμένο βαθειά.

Τότε ο 'Αλούπης και ο κύρ Κουνέλης άρχισαν να συζητούν με ποιό τρόπο θά μπορούσαν να δέσουν το αλόγο για να το έμποδίσουν να φύγει.

Ο ένας έλεγε, έτσι· ο άλλος έλεγε, αλλιώς. Τέλος πάντων, ύστερ' από μεγάλη συζήτηση, ο κύρ Κουνέλης είπε:

— Λοιπόν, φίλε μου 'Αλούπη, ο καλύτερος τρόπος που ξέρω και ο μόνος—άκογς; ο μόνος!—

είναι αυτός. Θά πής να ξαπλώθης χάμω, κοντά στο αλόγο, πολύ κοντά, και τότε εγώ θά σέ δέσω στην ουρά του. Μιά φορά βέβαια το αλόγο θά ξυπνήσει και θά κάμει να σηκωθεί. 'Αλλά πού! έσύ, δεμένος από την ουρά του, δεν θά τανίσεις...

Τί να σου κάμω! άς ήμουν μεγάλος σαν και σένα, φίλε μου 'Αλούπη, και θάδλεπες! Θά σ' έβαζα να με δέσεις στην ουρά του αλόγου, και αν δεν κατόρθωνα να το κρατήσω χάμω,

στον αιώνα τον άπαντα, να μη με ξανάλεγες κύρ Κουνέλη! Στάσου όμως να σου πω. 'Αν φοβάσαι, άφίνουμε αυτό το σχέδιο και βρίσκουμε κανένα άλλο. 'Εγώ δεν επιμένω... 'Όλα κι' όλα!

— 'Εγώ να φοβηθώ; έφώναξε ο 'Αλούπης· και για ποιόν με παίρνεις, σε παρακαλώ; Το μόνο που φοβόμαι είναι... μήπως ο τρόπος αυτός δεν είναι ο καλύτερος.

Του κύρ Κουνέλη του ήλθε τότε να γελάσει. Έγκράτησε όμως τα γέλια του και άποκρίθηκε:

— 'Α, μπά! μην έχης καμιά άμφιβολία! Σίγουρο πρόγραμμα, φίλε μου, σίγουρο!

— Καλά λοιπόν! δέχομαι!

Τότε ο κύρ Κουνέλης έδωσε τον άτρόμητο φίλο του στην ουρά του αλόγου μ' ένα κόμπο πολύ σφιχτό, πολύ στερεό, έπειτα άπομακρύνθηκε λίγο από εκεί, και με τα χέρια στη μέση, κύτταξε το σύμπλεγμα χαμογελώντας πονηρά.

Έπειτα ξαναπλησίασε τον δεμένο 'Αλούπη και του είπε:

— 'Αν πιάστηκε ποτέ αλόγο, θά είναι αυτό. Θάλεγε κανείς πως του βάλαμε το χαλινάρι λιγάκι ανάποδα. 'Αλλά δεν έχει να κάνει. 'Εσύ έχεις άρκετή δύναμη για να το κρατήσεις γερά.

— 'Ω, αυτό να-κούεται!

Τότε ο Κουνέλης έκοψε μία καλή βέργα από το φράκτη, την έσιαξε με το μαχαίρι του, πλησίασε το αλόγο και του έδωσε μία δυνατή βεργιά.

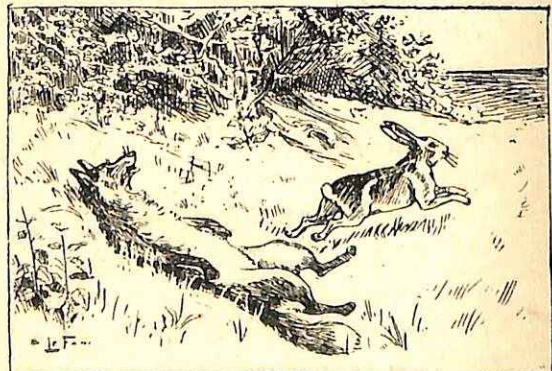
— Φερουσέ!...

'Αμέσως το κοιμισμένο ζώο πε-

τάχθηκε μ' ένα πήδημα και στάθηκε στα πόδια του.

'Αλλ' ενώ το αλόγο έκαμνε αυτό, ο κακόμοιρος ο 'Αλούπης, δεμένος από τα χέρια στην ουρά, τινάχθηκε στον άέρα σαν τόπι. 'Ωχ, δυστυχία του!

Ο κύρ Κουνέλης, που έν τω μεταξύ είχαν άποσυρθεί λίγα βήματα, του έφω-

ναζε:— Κουράγιο, 'Αλούπη! Βάστα το καλά! Μην το άφίσης να σου φύγει!... Βάλε όλη σου τη δύναμη να το κρατήσης χάμω! Βάστα καλά!...

Το αλόγο όμως, άμα αίσθάνθηκε τον 'Αλούπη κρεμασμένο από την ουρά του, ξαφνίσθηκε πολύ και άρχισε τους πήδους και τούς κλώτσους. Ο κακόμοιρος ο 'Αλούπης τότε άνεβοκατέβαινε σαν κουρέλι, και τότε κουνιούταν δεξιά κι' άριστερά, σαν το βαρίδι του ρολογιού. Έν τούσούτω, ο κύρ Κουνέλης δεν έπαυσε να χοροπηδά από μακριά και να του φωνάζει:

— Κουράγιο, 'Αλούπη!... Βάστα καλά!... 'Αν επιάστηκε ποτέ αλόγο, είναι αυτό!... 'Ελα, αυτή τη φορά το κατάρφες! Λίγο ακόμη! 'Α, γεια σου!...

Και δός του κλώτσους το αλόγο και πήδους!

Έχοροπηδούσε, έστρηφογύριζε, έχρεμέτιζε, και ήταν στιγμές που ο κακόμοιρος ο 'Αλούπης έγύριζε στον άέρα σαν σκουρα.

Μιά στιγμή κατόρθωσε όπωςδ ήποτε να πάει ανασαμένο και να φωνάξει στον κύρ-Κουνέλη:

— Μα πώς, μα πώς μπορώ να το κρατήσω, αφού δεν μπορώ εγώ να κρατηθώ με τα πόδια μου στη γή;

Ο κύρ Κουνέλης όπισθοχώρησε άκόμη περισσότερο, για να μη τσαλοπατηθί από το ξεφρενισμένο αλόγο, και φώναζε στο είλο του δυνατώτερα:

— Βάλε το κάτω! κρατήσε το χάμω! σταμάτησε το! Μ' αυτό είναι σίγουρα δικό σου! βάστα το!

(Έπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΓΑΤΑ

Το τρυφερό γλυκό του γαλετάκι Πιπιλιστά μασώντας το παιδάκι, Μιά γάτα το μυρίζεται και, νάτη, Στά γονάτά του τριβώντας την πλάτη Και την ουρά σηκώνοντας με νάκι Χαϊδεύει, ρωθωνίζει και... κυττάζει. — 'Ω το χαριτωμένο μου γατάκι! τόσο Που εύγενικό είναι, εγώ θά νάν του δώσω Μισό από το φαγάκι μου.

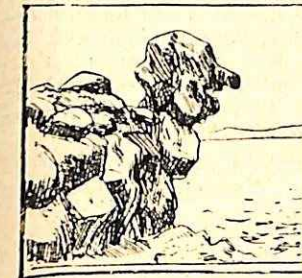
Μα κόλακας, το άρπάζει τότε! έκείνη. Και φεύγει και μονάχο του το άφίνει. — Την πονηρή! Τα τόσα της τα χάδια. Για την κοιλιά της έκανε την άδεια.

(Κατά τον Guichard)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Στοιχειωμένος βράχος

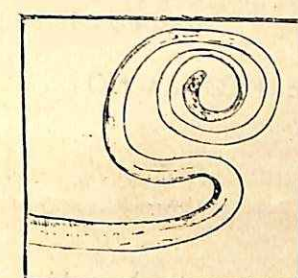
τον κόλπον της Βεγγάλης πλησίον του Ραγκούν. Οι έντόπιοι βεβαιώνουν ότι χαμνίαν φοράν άκούονται άληθινά γέλια, έξερχόμενα από αυτόν τον βράχον και διακρίνεται καθαρά ή φωνή ενός ανθρώπου που γελά. Διά τούτο ο βράχος θεωρείται «στοιχειωμένος» και κανείς δεν τολμά να πλησιάσει το μέρος έκείνο την νύκτα.

Σκύλος στρατιώτης

και εις το πεδίο της μάχης. 'Ηκολούθησε τον κύριόν του και εις την έκστρατείαν της Νοτίου 'Αφρικής, εκεί δέ έφωτογραφήθη κατά τον περιεργον τρόπον που βλέπετε εις την εικόνα. Ο σκύλος κάθεται εις ένα σκαμνάκι, ή δέ στολή του κυρίου του είναι ούτω πως τοποθετημένη επάνω του, ώστε να φαίνεται ότι την φορεί.

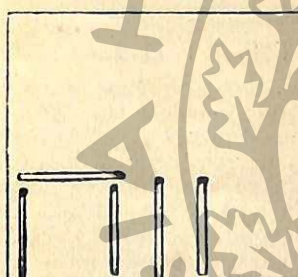
Τεράστιον σπαράγγι

είκόνα, το σχήμα του είναι άρκετα παράδοξον και το κάμνει να όμοιάζει με φείδι. 'Αλλά και το μήκος του είναι έξαιρετικόν (1 μέτρον και 10 εκατοστά) καθώς και το βάρος του (903 γραμμάρια). Ο γίγας αυτός των σπαραγγίων έστάλη εις το Φυσικογραφικόν Μουσείον.

Πρόβλημα

[Έκτος Διαγωνισμού, διά τους σπουδάζοντας την γαλλικήν.]

Από τα δέκα αυτά σπέρτα τα όποια σχηματίζουν τα γράμματα OILU, πρό-

κειται να μετατεθούν τρία ούτω πως, ώστε να σχηματισθούν τέσσερα γράμματα άποτελούντα το όνομα γνωστοτάτης γαλλικής πόλεως.

Το πρόβλημα δημοσιεύεται άπλως χάριν διασκεδάσεως, ή δέ λύσις του, την όποιαν δεν είναι άνάγκη να στείλετε, θά δημοσιευθί εις το προσεχές.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

Εισαλή υπό της Σωφραζέτας.

ΜΑΙ	ΠΑ	ΣΑ	ΛΟΣ
ΦΙΣ	ΒΟ	ΚΑ	ΛΟΣ
ΛΔ	ΛΜ	ΤΡΑΙ	ΠΥ

Να συναρμολογηθούν αι άνω συλλαβαί, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα 5 πόλεων της Ελλάδος.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας 'Αθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, έμπορεί να στείλ ην λύσιν εις το γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτων θά δημοσιευθούν. Αναλόγως δέ του ποσού το όποτον θάποτελεσθί, θά έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις του Παίγνιου του 39ου φυλλαδίου.

Αί ζητούμεναι νήσοι είναι: Σύρος, Μήλος, 'Ιος, 'Ανάφη, 'Αμοργός.

*Ιδε τον Ό-
δηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κρηβ

Η ΕΙΚΩΝ

Χθές ήμουν περίπατο. "Όταν επέστρεψα, μου δίδει η μητέρα μου μία φωτογραφία, την οποίαν είχαν φέρει κατά την απουσίαν μου, και χαμογελάς μου λέγει: «Νά δώμε θά γνωρίζης ποιος είναι;» Μόλις την έλαβα να την ιδώ, εφώνασα με λαχτάρα: «— "Ο Κωνσταντίνος μας δεν είναι;» Καί άρχισα να την φιλώ. — «"Όχι, όχι, λέγει η μητέρα μου, δεν είναι εκείνος δεν είχε διόλου μουστάκια όταν έφυγε, ενώ αυτός έχει τόσααα μεγάλα. — Δεν είναι; είναι και παρ'ότι είναι ο Κωνσταντίνος μας ο ίδιος! μη θέλεις να με γελάσης, διότι όσον και αν άλλαξε, όσον και αν έμεγαλώσε σ'ά ξένα, που λείπει τώρα τέσσαρα χρόνια, τ'ά μάτια του όμως δεν με γελούν» είναι τ'ά ίδια εκείνα μάτια τ'ά μεγάλα και γελαστά».

"Η μητέρα μου, γελώσα πάλιν, μου λέγει. «Σου άστειύθηκα· εκείνος είναι» βλέπεις όμως πόσον έμεγάλωσε!»

"Αλήθεια! πότε έπέρασαν τέσσαρα χρόνια, που λείπεις, άδελφέ μου! έφυγες παιδί και τώρα σ'έ βλέπω νέο. Τί γρήγορα που έμεγάλωσες! Θυμάσαι τ'ά τρελλά, τ'ά άδωα παιχνίδια μας; έπέταζαν και πάνε πλέον... "Έχει παρέλθει ή ά-θάνα, ή ζηλευτή παιδική ήλικία, που την ποθεί, την λαχταρά κανείς, όταν μεγαλώσει; φευ! έχει πετάξει πλέον, όπως αϊ πεταλούδες πετούν, όταν θελήσει κανείς να τ'άς συλλάβη, και δεν γυρίζει πιά όπίσω...

Παρήγορος "Αγγελος

Η ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

"Εδυσσε λαμπρός ο ήλιος, πίνουν αϊ δρόσοι της νυκτός και ο ήλιος, προ δλίγον θεομής, άρχίζει τώρα να ψυχραίνει. Τ'ά άνθη του άγρου τυλίσσουν τ'ά φύλλα των· τ'ά πουλάκια έπαυσαν τ'ά κελάδημά των· κοιμούνται επάνω εις τ'ά κλαδιά, με την κεφαλήν των κάτωθεν της πτέρυγός των. Τ'ά πρόβατα είναι πλαγιασμένα επάνω εις τ'ά μαλακά των δέρματα, και οί λόφοι πλέον δεν άντηθούν από τ'ά τρανά των βελάσματα. Του χαλκέως τ'ό σφυρίον δεν άκούεται επάνω εις τ'όν άκμονα, ούτε τ'ό τραχύ πριόνιον του ξυλουργού. "Όλοι κοιτώνται εξηλωμένοι εις τ'ά ήσυχά των κρεβάτια, και τ'ό τέκνον κοιμάται επάνω εις της μητρός του τ'ό στήθος. Σκότος είναι απλωμένος εις τ'ούς ουρανούς, και σκότος επάνω εις την γήν· π'ας δρ'θαλμός είναι κλεισμένος και π'ας χείρ άδρανής.

Ποίος φροντίζει διά τ'ούς ανθρώπους όταν είναι βυθισμένοι εις τ'όν ύπνον; όταν δεν ήμπορούν να ύπερασπίζονται, μήτε να ήλπιουν ε'άν τ'ούς πλησιάζη κίνδυνος, "Υπάρχει όμμα, τ'ό όποιον ποτέ δεν κοιμάται· ύπνιχει όμμα, τ'ό όποιον βλέπει εις την σκοτεινήν νύκτα, καθώς και εις τ'ό λαμπρόν της ήμέρας φώς. "Όταν δεν φέγγη ήλιος ή σελήνη, όταν δεν ύ-πάρχη λύχνος εις την δίκλιν, μήτε κα-

νέν άστρον σπινθηρίζη διά μέσου των πυκνών νεφών, τ'ό όμμα τούτο βλέπει παντού, εις όλους τ'ούς τόπους, και έπα-γορπνεί άδιακόπως εις όλας τ'άς οικογε-νείας της γής. Είναι τ'ό όμμα του Θεού· ή χείρ του είναι πάντοτε ήλωμένη ύπε-ρ'ων μας.

"Όταν τ'ό σκότος περάση και αϊ άκτι-νες του πρωϊνού ήλίου άνοιξουν τ'ούς δρ'θαλμούς σου, άρχισε να δοξολογής τ'όν Θεόν, ο όποιος εφρόντιζε δι' ε'σέ την νύκτα. "Ανθη, όταν άνοιξτε πάλιν, ά-πλώσατε τ'ά φύλλα σας και εύδιάσατε π'ρός ανέναν του! Πουλάκια, όταν έξυ-πνήσετε, κελάδησατε τ'άς ευχαριστίας σας μεταξ' των πρασίνων κλάδων! "Η δοξολογία Του, άς είναι εις τ'άς καρδιάς μας όταν κοιμώμεθα· ή δοξολογία Του άς είναι εις τ'ά χείλη μας όταν έξυπνώμεν.

Πολύς "Ασθη

ΣΤΗΝ ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΜΟΥ

Εις τ'ά κρυστάλλινα νερά
τ'ά γαλανοδαμμένα,
γλύστρα, βαρκούλα μου, γοργά,
σ'έ μέρη μακρυσμένα.

"Αν έμπροστά σου εύρεθ'η
θάλασσα ρουσκιμένη,
έχεις την πλώρη στερεή
την πρύμη ώπλισμένη.

Τρόπα μακρ'ά π'ρός τ'ά έκεί
και χάραξ' στήν πρύμη
άρρ'ού έλόλευκη γραμμή,
που λάμπει σ'άν άσθμη.

Μά βάρκα είναι κ' ή ζωή,
που πλέει, πλέει όλο
και σταματά μόνον σ'άν βρ'η
τ'ούς πάγους εις τ'όν πόλο.

Δοξασμένο Εικοσιένα

Ο ΤΡΥΓΟΣ

"Ενα τ'άκ-τ'άκ σ'τό παράθυρο κατά τ'ά εξημερώματα μιάς ήμέρας του Αυγού-στου μ' έξύπνισε από τ'όν γλυκό πρωϊνόν ύπνον. "Ητο ή σέμπρα! που ήλθε να με ειδοποιήση ότι είναι ώρα ν'άρχισ'η ο τρύ-γος. "Επρεπε να πάω να παρασταθώ".

Ντύθηκα γρήγορα, - γρήγορα κ' έξεκί-νησε για τ' άμπέλια, με μιά μπουκάλα νερό και μιά όμπρέλλα σ'τό χέρι. Μετά ήμίσειαν ώρα δρόμο, μεγάλος θόρυβος από φλυαρίες και γέλια με ειδοποίησε ότι είχα φθάσει σ'τ' άμπέλι και ότι ή κοπέλλες, (διότι ιδιαιτέρως σ'τούς τρύ-γους μόνον κοπέλλες λαμβάνουν μέρος), ήσαν όλες μαζεμένες και μ' έπεριμέναν για ν'άρχισ'η ή δουλειά.

1. Σήμποι λέγονται άμοιβαίος έν Κεφαλληνί'α άσποχος ένός κτήματος και ά έργαζόμενος αυτό επί συμφωνί'α να μοιράσων τ'ούς καρπούς.
2. Επιστήσιον.

Πόσον εύτυχής ήμουν εκείνη την ήμέ-ρα έν μέσ'ω της τρελής εκείνης συρροής των άφελών νεανίδων, ήλικίας από 17 έως 25 ετών! Πόσην ευχαρίστησιν μου έπροξένηε ή θέα των εύτυχών εκείνων ύπάρξεων με τ'ά συμπαθή και ήλιοκαή πρόσωπα, με τ'ούς μεγάλους κατάμαυ-ρους δρ'θαλμούς, αϊ όποίαι δεν έπαναν ούδ'ε στιγμήν να γελούν, να φλυαρούν, να τραγουδούν, άνηφορ'σαι τ'όν ιδρώτα, τ'ή ζέστη, τ'όν κόπον.

Μετά λύπης μου είδα ότι με τ'ό τέλος της ήμέρας είχαν τελειώσ'η και τ'όν τε-λευταίον δομόν. "Αρ' ού ή κοπέλλες, ευχαριστημένες διότι έτελείωσε ή έργα-σία, εφόρτωσαν τ'ά κορίνια σ'τό κεφάλι των, έπιστέφμασ'ε σ'τό χωριό όπου μας έπερίμενε τ'ό τραπέζι έτοιμο. Ποτέ δεν έφαγα με τόσην όρεξιν όση την ήμέραν εκείνην. Μετά τ'ό φαγητόν και άρ' ού ά-ντηλλάγησαν μύρια θεομα εύχαι «να τ'ό πηχτε με ύγεια. Και τ'ό χρόνον. Του χρόνου, κοπέλλες μου, νυφάδες κλπ., διε-λύθη τ'ό ώραϊον εκείνο σμήνος, διά ν'ά επαναλάβ'η αύριο την ίδια ζωή.

Πόσο μαγευτική είναι ή ζωή του χωριού!
"Επτάφωτος Πλειάς

3. Είναι πολύ σπάνια εις τ'άς έξ'ακ'ς της Κεφαλ-ληνίας τ'ά γαλανά μάτια.
4. "Επειδή τ'ά κτήματα εύρίσκονται επί λόφων, ως έν τ'ού όρεινόν τ'ό έδάφος, θά ήτο άδύνατον να καλλιεργούνται άν μη ήσαν δημομένα ως κτη-ματες εις βαθύδας μεγάλας τ'άς όποιας όνομάζο-μεν δομ'οις.

ΕΣΠΕΡΑ ΘΕΟΥΣ

Τέλος πάντων! μετά τ'όν καύσωνα της φοβερώς θερμής ήμέρας, ή άτμόσφαιρα άρχίζει να δροσίζεται. "Ο ήλιος έρυθρω-πός κλίνει π'ρός τ'όν ορίζοντα, άφίαναν επί τ'ού ούρανού σερ'αν πυροειδών νε-φών. Πνοή δροσερού άνέμου διέρχεται θωπεύουσα την ύπνύττουσαν της θαλάσ-σης επιφάνειαν, και σχηματίζουσα μικρά κύματα.

Εις τ'όν κήπον τ'ά φυλλώματα φρίσσουν εις την έπαυρήν του πνέοντος ζεφύρου, ο όποιος εις την διάβασιν του κινεί τ'άς χρυσ'ας κεφαλ'ας των ήλιοτροπίων και νοσηλώς τ'άς νανουρίζει... Παρακάτω εις τ'όν δρόμον διέρχονται οί λιθοτόμοι με τ'άς ήμιόνους έδοντες· ευχαριστιμένοι επανέρχονται εις τ'άς κατοικίας των. Τ'ά φώτα ανάπτουν και φαίνονται εις τ'ό βάθος των κήπων, με τ'ό τρεμοσβίνον φώς, ως επίγεια άστρα.

Και ή πεπλοφόρος νύξ, βραδεία, ως μυστηριώδης βασιλισσα, επανακτ'η την κυριαρχίαν της επί της γής.

Γλυκεία "Ελπίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, Τάκη, ή πρωτεύουσα της Ρωσ-σίας ονομάζεται Πετρούπολις;

— Διότι είναι κτισμένη με πέτρες!

"Εσάλη από τ'ού "Ονεροπούλου Μεγάλης "Ελλάδος

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

1. — Εις τ'όν Διαγωνισμόν τούτον είμπο-ρουν να λάβουν μέρος όσων μ'έν μ'έν όλοι όσοι έχου'ν ψευδώνυμον έγκεκριμένον διά τ'ό 1911, επί πληρωμή, δε λεπτόν 10 εις γραμματόσημον σ'έ λοιπό: συνδρομηταί και τ'ά άδελφια των, και λεπτόν 5· οί άγασται.

2. — Τ'ό π'ός μεταφράσιν κείμενον, τ'ό όποτον πρέπει να μεταφρασθ'η εις την συνήθη άπλήν γλώσσαν της Διαπλάσεως, είναι τ'ό εξής:

Wie ein Sprichwort

sich bewährte.

Ein herrlicher Frühlingsmorgen war es, als ein Fremder am Schlossgarten von Schönbrunn vorüberging. Ein Blick über die Hecke zeigte ihm einen alten, würdigen, schlichtgekleideten Mann, der sich an den Blumenbeeten zu schaffen machte. Der Fremde grüßte den Greis, den er für den Gärtner hielt, und bat um die Erlaubnis, den schönen Park besichtigen zu dürfen. Frenddlich nickte der Herr wohl eine Stunde lang durch Garten und Park, bis er ihn schliesslich zum Ausgangstor zurückgeleitete. Hier dankte der Fremde für die ihm erwiesene Gefälligkeit und drückte dem vermeintlichen Gärtner zwei Silberlinge in die Hand. Der Gärtner aber, der niemand anders als Kaiser Franz I. war, schritt vergnügt zum Aussichtstempel, wo er einige zeigte er lachend das erhaltene Trinkgeld mit den Worten: «Seht, heute hat sich an mir das Sprichwort bewährt: Morgenstunde führt Gold im Munde».

3. — Βραδεία ήπιονεμ'ησ'ον τ'ά ώρισμένα δι' όλους τ'ούς Μικρούς Διαγωνισμούς. ("Οδηγ'ος Κεφάλαιον 3, άρθρον 3, § α', β', γ'.)
4. — Μεταφράσεις — καθαρογραμμένα εις χω-ριστόν φύλλον γάρτου, που να μη περιέχη τίποτε άλλο — είναι δεκταί μέχρι 15 "Οκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

"Αθήναι, 38, όδ'ος Εγυριδίου
την 6 Σεπτεμβρίου 1911

"Η άνοπομνησία, "Αρχιζέλιον, είναι έ-λάττωμα και πρέπει να μη θ'η την Κρα-ν'ην Νίκη, ή όποια ζεύρει να περιμέν'η. "Η μήπως αυτή με άγαπή όλιγώτερον;

Βλέπω ότι ή Κραν'η Νίκη πραγματοποιεί τ'ό ιδανικόν του καλού παιδ'ος: Οί γονε'ις της την γκρινιάζουν επειδή μελετά πάρα πολύ. Μά π'ώς είμπορεί να μη μελετά μία μαθη-τρια τ'ού Γυμνασίου, που πηγαίνει και εις τ'ό "Ωδείο;

Τρελή Νειότη, τ'ό γράμμα σου π'ρός την

Κρητικοπούλαν δεν θ'ά τ'ό δημοσιεύσω. Διότι θ'ά σου άπαντήσ'η κ' εκείνη, και θ'ά ξαναπαντήσ'η σύ, και ή συζήτησις δεν θ'ά έχη τέλος. Σ'έ παρακαλώ λοιπόν να πεισθ'ης εις τ'άς εξηγή-σεις που σου έδωσεν ή Κρητικοπούλα — ίον ότι έννοσ'ες την σημερινήν "Ελλάδα μόνον και τον ότι οί μεγάλοι καλλιτέγναι της Εύ-ρώπης που της ανέφερες, δεν είναι έντελ'ως ση-μεριν'οι, — και να μην έμειν'ης να την αντι-κρούσης. "Αλλως τε την ισ'εάν σου την ειπες· και πιστεύω ότι αυτή σ' έ'νδιαφέρει περισσό-τερον από τ'ά προσωπικά. Κίτ'αι δε και ικανο-ποιημένη, διότι ή Κρητικοπούλα, είδες, συμ-φώνει.

"(Έσέ μου — άνακράζει ή Βάρκα του Κανάρη, — π'ώς θ'ά συνειθίσωμε τ'ό σχολείο ύστερ' από τ'όσην έλευθερία και διασκέδασιν;» "Ω, τ'ό εύκο-λότερον πράγμα! Μακάρι να έσυνεθίζοντο όλα όπως συνειθίζεται τ'ό καλό Σχολείο. "Η πρώτη ήμερα άρκει.

Τ'ί έννοεις, Δαφνοστεφής Νίκη, νάφισω τ'ούς φίλους μου να κάμουν μόνον των τ'ό ψηφιδέλιον διά να ιδώ και την καλαισθησίαν των; Μόνον των θ'ά τ'ό κάμουν. Δεν είμπορώ όμως να μη τ'ούς δώσω και ύπόδειγμα, διότι τότε θ'ά έκ'αμνε καθείς όπως ήθελε, και θ'ά ήτο μεγάλη δυσκολία διά την διαλογ'ην.

Δυστυχ'ος, Ζήτω ή "Ενωσις, τόσον ήτο τ'ό μυστήριον του Νικόλα Καρατζ. Δεν ήμπο-ρούσα να τ'ό τεντώσω διά να κρατήρη περισ-σότερον. Προσεγγίς όμως θάρξω άλλο, τ'ό όποτον δεν θ'ά είναι μόνον άνώτερον όλων των δημοσιευέντων, αλλά και θ'ά κρατήρη όλον τ'ό έτος 1912. Περιμένετε!

Φαντάζομαι, Ζήτω ή "Ελλάς, την συγκί-νησιν σου όταν επανείδης την πατρίδα σου ύστερ' από έξη χρόνια! Και τί τύχη! Νά καμ'η αυτό τ'ό ταξείδι με τ'ό μεγάλον έρω-κεάνειον και με τόσον ώραϊον καιρόν. Θ'ά σου έφάν'η σ'άν όνειρο και σ'άν παρμυθ'η; ή;

Καίρω που έγενε'ιν καλά, Γαλανόλευκη. Τ'ό γράμμα σου μου άρεσε πολύ και έλπιζω ότι δεν θ'ά ξανακάμης τόσον καιρόν να μου γράψης. Και εις τ'ούς Διαγωνισμούς να λαμ-δάνης μέρος, διότι ο κύκλος μας σ'έ άποζητεί.

Εις την σελίδα 294, εις την τελευταίαν παράγραφον του διηγήματος «Γυ'ος και Πα-τέρας», εκεί που λέγει «ο, τι σπάσ'ουμε με τό-σον κτύπον» είναι τυπογραφικόν λάθος. Πρέπει να διορθωθ'η «ο, τι σπάζ'ουμε με τόσον κόπον», και τότε βγαίνει έννοια.

"Ωραί'ας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οί εξής: "Ωραία "Αμαζών, Μα-κεδών, Μυστικός, "Ιδανικόν του Καλλιτέ-χρον, Παπαρούνα, Μυθ'ηγορ'αν Προτοπαλ-λήκαρον, Δωδωναίος και Λευκοκήματος Αι-γυαλός.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Τ'όση πλημύρα έργων διά την Σ. Σ. Σ. με ήχε αυτήν την εβδομάδα, ώστε μου είναι αδύνατον να τάγαφέρω έν π'όθε έν. Μάλιστα δεν έπρόφρασα ούτε να τ'ά διαβάσω όλα. "Όσα μου άρέσουν και κληροδοούν, οί άποστολ'ες των θ'ά τ'ά ίδουν δημοσιευμένα. Διά τ'ά έλλα πλέον — τί να σ'ας κάμω; — Άς έλπισω ότι θ'ά κατορθώσω να γαφέρω τ'ά εγκυλ'ηθέντα τουλάχισ-τον εις τ'ό προσεγ'ες.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτή πάσα προσφορά μέχρι και του έλα-χίστου ποσού των 10 λεπτόν, π'ός έγγραφήν άπόσ'ον εις την Διάπλ'ασιν, έν τ'ών ήδη συ-στημένων.]

Των ΔΕΛΤΙΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

"Υπόλοιπον τ'ού β'ου Δελτίου δρ. 1.20

Νέαι εισφοραί: Κυριοπούλου λ. 40, "Ελ-λην'ες έν Λωζάννη δρ. 2, Θεοδ. Ι. Κρυακί-δης λ. 75, Εύαγγ. Στ. Χαρίτων λ. 20, Γρηγ. Γ. Παπαγεωργίου λ. 20, Γεωργ. Σ. Χρυ-

σώπαις λ. 20, Κεανούν Κόμμα διά τ'ού προέ-δρου του Δωδωναίου, τ'ά εισπραχθέντα έν τ'ού διαγωνισμ'ού των όπ'ων επρότεινεν εις τ'ό 29ον φύλλον, δραχ. 2,50, Χουσανθέμον λ. 65, Ταπειν'ό Γ'ιασεμ'ί λεπτ. 25, Χαρίκλεια Β. Κουδούνα λ. 20, "Αρ. Κ. Κοντοσμητό-πουλος λ. 30, Φώτος Τζαβέλλας λ. 25, "Α-νώνυμος λ. 10, Υ'ιός τ'ού Σατανά λ. 65, "Ο-νειρον Δούλου "Ελληνος λ. 50, Ρεζεντά λ. 30, Α. Π. Παπαναστασίου λ. 20, Ζήτω ή "Ελλάς λ. 25, Π. Ι. Κατ'ιδάκις λ. 30. — "Εν όλ'ω μέχρι της 6 Σεπτεμβρίου δρ. 11,40, ές ών δρ. 10 διετέθησαν π'ός έγγραφήν τ'ού β'ου άρ'θ. 6 άπόσ'ον, τ'ό δε πλεονάσμα δρ. 1,40 μεταφέρεται εις τ'ό 8ον Δελτίον.

"Υπολείπονται ειστεί 42 άποροι έν τ'ών συ-στημένων 66 π'ός έγγραφήν και άναμένον νέας εισφοράς διά να τ'ούς έγγραψ'ω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδ'έν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγεύεται, άν δεν συνδεσθ'η από τ'ό δικαιώματος φρ. 1. Τ'ά εγκρίνόμενα ή άναγεύόμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1911. "Όσα συνδεσθ'ονται από α. άνή-κουν εις άγρία, και όσα από κ. εις κοίτ'ισμα.]

Νέα ψευδώνυμα: Δάκρον της Σκλαβίας, κ. ("Υπόψη: α.) Σώσωμεν την Μακεδονίαν, α. (Κ. Π.). Κ'μα τ'ού Αιγαίου, α. (Γ. Δ.). "Ατρόμητος Στρατιώτης, α. (Γειά σου Μαρ-γαρίτη). "Αγαπητή Πατρίς, α. (Τόσο μόνον, διά να είναι σύντομον και καλαισθητόν.)

"Αναγεύσεις ψευδώνυμων: Γαλανόλευκη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-λάξουν: ή Νέλκε (0) με "Ελληνίδα της Λω-ζάννης, "Εδελβ'αίς, Μόνωσον, Μιμ'όταν — ο Χάων (0) με "Αθανάσιον Διάκον, Μασκότ, Παλλάδα, Φαίδρον "Αδάμαντα, Κρητικοπού-λαν, "Ιδιότροπον Σαντούλαν — ο Διηγήτορας της Νεολαίας (0) με Φοβ'η, "Αρροδίτην των Μεδίκων, "Αρχιζέλιον, Φίλην της Διαπλά-σεως, "Ασκόκρον Καϊμόν, Δάφνης Στ'εφανον — ή Αιτική Δ'οσις (0) με Μουσικήν Λύ-πην, Κουσόρον της Τζιάς, Κερ'αν άσ'ην Αϊ-ρωί, Ταπειν'ό Γ'ιασεμ'ί, Δάφνης Στ'εφανον — ο Εύτυχής Παράς (0) με Δεινοπαυμένην "Ελλάδα, Φαίδρον "Αδάμαντα, "Αθανάσιον Διάκον, Δάφνης Κλωνάρι, Νέλκε, Κερα-ν'οικήν Αϊ'αν, Μάριστα Γ'ιωργον, "Αθά-νατον "Ελλάδα, Φοβ'η — ή "Ωραία "Αμαζών (0) με Ζαο'ην, "Αρρομ'ελην, "Ασ'ονατο-πούλαν, "Ο "Αλ'αν — ο Μακεδών (0) με Σε-ναιένο "Ελληνοπούλο, "Εξόριστον "Ατ'ιδα, Βιδ'νην "Ελληνοπούλαν, Φαίδρον "Αδάμαν-τα, Δωδωναίον, Ρηολέιτον — ο Σώσωμεν την Μακεδονίαν (0) με Λου'λ'ετι του Βοά-χον, Σονάαν του Διαβόλου, Κουσόρον της Τζιάς, Ταπειν'ό Γ'ιασεμ'ί, Δρόδ'ον Β'ιρ'ονα, Χειραφετημένην, Βασιλίσσαν τ'ού Χουσο, Νέλκε, Νηρη'δα, Λουδοβίκον ΙΖ', Σανθ'ον "Ιπποτην, "Αγ'ερον, Εμ'αρ'οτήν — ή Σεν-τεμ'ιήν Σιν'οπ'ας (0) με "Αθανάσιον Διά-κον, "Ασ'ονατοπούλαν, Καλόν Σαμαρείτην, Γ'ηκε'αν "Ελ'αίδα, "Ο "Ατροχ'ιτος Στρατιώ-της (0) με "Αμ'αν'ιλλ'δα, "Ελλην'ιαν Θεό-τητα, Ρηολέιτον — ο Δάφνης Στ'εφανος (0) με Βασιλίσσαν της Κίπρον, Εξόριστον "Ατ-τ'δα, Αρ'σον Ηρωάς, Ροδόσ'αν "Ελληνο-πούλαν, Πη'ηκίσιαν της "Ερείκης, Μάρο-μα Γ'εωργον, Βάκων τ'ού Κανάρη, "Αθα-νάσιον Διάκον, Δούκισσαν τ'ού Δάνστη, "Ιδιό-τροπον Σαντούλαν, Τρελήν Νειότη, Δάφνης Κλωνάρι, "Ελλάδα "Ονειρομένην, Πατρίδα "Ονειρομένην, Ζαο'ην — ο Ρομα'ος (0) με Μαργ'ατην Φ'ισιν, "Αρ'αίαν "Ελλη'νδα.

"Η Διάπλ'ασις άσπάζεται τ'ούς φίλους της: Κορίναν (αί λύσεις δεκταί) "Οδυσεά "Αν-

δροῦσαν (μόνον διὰ τοὺς ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς θὰ ἐσωκλήεις γραμματὸσημον.) Ρωμαῖον (αἱ λύσεις τῶν ἑβδ. Διαγωνισμῶν δὲν γράφονται εἰς λυσόχαρτον, συνοδεύονται ὅμως ἀπὸ δεκάλεπτον γραμματὸσημον.) Ἰοῖδα (ὅλα τὰ εἶδη τῶν Ἀσκήσεων εἶνε καλὰ καὶ ἐξ ὧν τῶν εἰδῶν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς Ἀσκήσεις ὥραιας.) Ἀνδρείον Ἀνδριον (ἡ ἀξία τῆς Ἀλφὸνδρας εἶνε ἀνυπολόγιστος· λέγουν ἂν ἑκατομμύρια, διὰ νὰ πῶν ἓνα ἀριθμόν.) Ὀλβίαν (βραβεῖον ἔσται· δὲν εἶνε διόλου ἀργὰ νὰ στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου· τὴν περιμένω.) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἔχει ψευδώνυμον· δὲν πειράζει, ἔρχεσαι μὲ καμμίαν ἄλλην εὐκαιρίαν.) Ἀεροναυτοπούλαν (χαίρω πῶς ἔγενες καλὰ μὲ γαῖα τὸ Σχολεῖόν·) Δάφνης Στέφανον (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.) Παπάκι (ποῦ μοῦ γράφει βιαστικὰ δύο λέξεις.) Σεπτεμμένον Γυμνασιόπαιδα (ἔχει καλῶς.) Ἀττικὴν Δύσαν (χαίρω πῶς ἔγενες καλὰ· τὰς καλλιτέρας εὐχὰς διὰ τὴν ἑορτήν σου.) Ἰσὺν τῆς Εἰμαρμένης (εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια· εἴτε μὲ ἓνα, εἴτε μὲ δύο, εἴτε μὲ τρεῖς ζητεῖς ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, πληρώνεις 25 λεπτὰ τὴν πρότασιν.) Ἀλέξανδρον Μαυροκορδαῖον (νὰ, σήμερα ἴσα-ἴσα ἀρχίζω μὲ Διαγωνισμὸν Γερμανικῆς.) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (σημαίνει, ὅτι εἶνε κάποιος ἀπὸ τὸ σπιτικόν μας.) Πολυξένην Μ. Ἀρ. (ξένα δὲν δέχομαι· ἂν εἶνε ἰδικὰ σου, περίμενε νὰ μοῦ τὰ στείλῃς ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμός Ἀσκήσεων.) Κάμεν (ἔσται· δεκτὰ.) Ἠχώ τῆς Καρδίας (ἔσται 21-24.) Βασίλισσαν τῆς Κύπρου (χάρτην τῶν Λύσεων ἔσται.) Φιλοπάριδα Σαμίαν (ἔσται.) Αἵματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα (ἔχει καλῶς· περιμένω.) Τάσον Δ. (ἐλαβὰ· εὐχαριστῶ.) Ἀρματολὸν τοῦ Ὀλύμπου (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.) Ὀλῆνα (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ δύο, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ χρειασθοῦν.) Χάωνα, Ἀττικὸν Οὐρανόν, Ἑορινὴν Πρωίαν, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Σεπτεμβρίου, ὑπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΓΚΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκυκλομενόν διὰ τὸ 1911 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύναται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλήινουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκάστον φυλλαδίου, ὅσαιδήποτε καὶ ἂν εἶναι, γραμματὸσημον ἀσφαλιστὸν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέκα πέντε τῶν καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Οἱ λύσεις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαίρετος οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖν μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμὰται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλον εἶνε δεκταὶ Ἀπανταχοθεν μέχρι τῆς 21ης Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν ληφθῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ε', φύλλον πρῶτον ἐ. ἑ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

393. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου μὲ πρόθεσις,
Ἀναξ Θεῶν τὸ δεύτερόν μου,
Κι' ἀρχαῖον μέγα λυρικόν
Ἀνακαλεῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νυκτερινοῦ Διαβάτου

394. Συλλαβόγραφος

Εἶμαι ποὺλ' καὶ ἂν κανεῖς
Θελήσῃ νὰ μὲ πιάσῃ,

Νησί καὶ φλόγγον μουσικὴν

Στὸ φῶς ἂς πλησιάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάωνος

395. Ἀναγραφισμὸς

Ἦμουν βασιλεὺς τῆς Ρώμης·
Μὰ ὁ λαός μου ὁ κακός,
Μ' ἔκαμε ὅλον ἄνω-κάτω
Καὶ κατήχησα μωρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρητικοπούλας

396. Αἶνιγμα

Εἰς αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου μας
Τὸ ἀρσενικόν μου·
Καὶ μία χώρα τοῦ Βασιλείου μας
Τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειρίου Δούλου Ἑλληνος

397. Τρίγωνον

*** = Συνώνυμον τοῦ πόνου.
*** = Ζῶον.
*** = Τοπικὸν ἐπίρρημα.
** = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται ταῦτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινοστολίστου Χίου

398. Τετράγωνον

**** Δι' λέξεις αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ τετράγωνον τοῦτο σημαίνουσι· ἡ
* * * * * ἄνω Χώραν τῆς Μ. Ἀσίας· ἡ
* * * * * ἄνω γεωγραφικὸν ὄρον· ἡ ἀρι-
* * * * * στερά ὁπωρικὸν καὶ ἡ δεξιὰ ἀ-
μυντικὸν ὄπλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΖ'.

399. Ἐπιγραφή

Ε	Ο	Ε	Ν	Τ	Ν
Ο	Ι	Ο	Ι	Ο	Ι
Δ	Υ	Δ	Α	Δ	Λ

Ζη εἶται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάμεν

ΜΙΚΡΑΙ ΨΕΥΔΕΙΣ

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ· προθεσμία 3
Ὀκτωβρίου. Τὸ καλλίτερον τετράδιον
βραβεύτω διὰ τόμου Διαπλάσεως δραγμῆς
κατ' ἀρέσκειαν βραβευθισμένου.
Ἀττικὸς Οὐρανός. (1Α', 135)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ διὰ μέσου τῆς
Διαπλάσεως ἐντὸς Σεπτεμβρίου.
Ἀττικὴ Δύσις. (1Α', 136)

Ανταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια μὲ δεσπο-
νίδας. Προτιμῶ τοποθεσίας καὶ ὁ-
λασσογραφίας. Ἦ διευθύνεις μου: Δὰ Μα-
ρίαν Δικαίαν, Καλόμης. (1Α', 137)

ΣΩΣΜΕΝ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1911

Συνδρομητρίαι! Συνδρομηταί!

Ψηφίσατε τὸ ὑπέρογον τοῦτο ψευδώνυμον,
τὸ ὑπερνομίζον τοσοῦτον τραγικὰ καὶ αἰμα-
τηρὰς σκηνὰς! Ψηφίζοντες αὐτὸ φανερόντες
τὴν πρὸς τὴν Μακεδονίαν ἀγάπην σας. Καθὲς
ψήφος σας ἀντιπροσωπεύει ἓνα ὑπερασπιστὴν
τῆς. Ἀστρο!!! (1Α', 138)

ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος 1911

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Ἐνωθὲν μετὰ ἰσχυρῶν συλλόγων καὶ κομ-
μάτων κατέρχεται εἰς τὸ Δημοψήφισμα. Πᾶς
πληρώνων φρ. 1 κατὰ ἑξαμηνίαν δύναται νὰ
συγκαταλεχθῇ ἢ νὰ ὑποδείξῃ ὑποψήφιον, κα-

τόπιν δὲ θὰ κληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμός.
Πληθυνόμενον τῶν διορισμῶν, θεωροῦμεν πε-
ριττὴν δημοσιεύσιν των. Ζητοῦμεν ὀλίγους ἀ-
κόμη ἀντιπροσώπους. Διευθυνταί: **André**
Arapis, Janina (Turquie).

Ὁλῆν, ὑποψήφιος δημοψήφισματος.

Ὁ στέλλον τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρὸς
βράδευσιν, νὰ γράφῃ παραπλεύρως
«πρὸς βράδευσιν» ἵνα διακρίνεται τῶν ἄλλων
τετραδίων, τὰ ὅποια στέλλονται ἄπλως.—
Δάφνης Στέφανος. (1Α, 142)

Αγαπητὴ μου Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις, χί-
λια εὐχαριστῶ διὰ τὰς εἰλικρινεῖς
εὐχὰς σου. Μὲ φιλή. — Ἑορινὴ Πρωτά.

Τελευτούτος φιλολογίας ζητεῖ ἐν Ἀθήναις
δωμάτιον παρὰ οἰκογενεῖα, ἐπιπλω-
μένον, ἵσχυρον πρὸς μελέτην, μετὰ τροφῆς ἢ
ἄνευ. Διαθέτων μίαν-δύο ὥρας ἡμερησίως·
ἀναλαμβάνει παραδόσεις μαθημάτων εἰς τέσσα-
ρηθῆσιν οἰκογενεῖα ἢ καὶ ἄλλης.—Πληροφο-
ρίαι: Μ. Ἀριελ, **poste-restante**, Ἀ-
θήναι. (1Α, 144)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 39 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 329]

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ι. Μπαμπουῆς, Εὐαγγελία Ν.
Ἀποστολίδου, Ι. Μ. Ρούσσος, Βηθλέμ Δρ. Δημη-
νίου, Γ. Α. Μαυρίδης, Σοφία Ζωλῶτα, Ἀλ. Κ.
Μωραΐτης, Οὐράνα Βουτζίνα, Π. Ι. Χατζιδάνης,
Αἰλὴ Ν. Μαροκοπούλου, Ὁλῆν, Ἀριστ. Ι. Κανά-
ρης, Ν. Α. Κομνηνός, Δοξαμένη Λευθεριά, Καλ-
λίστη Η. Παπαγιάννη, Ν. Η. Παπαγιάννης, Ἠλ.
Σπ. Κανέλλης, Ἀγγελικὴ Γ. Νικητάκη, Ἰωάν. Ε.
Δειμιτζής, Μαρίαν Α. Τσίρη, Εὐθ. Βλαχάρας, Α.
Εὐαγγελίδης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐαγγ. Σ. Σουλελῆς, Μαρία Μαν-
ροματίη, Ἀττικὴ Δύσις, Ἀλεξάνδρα Π. Λευτε-
ραίου, Λευκοκίματος Λιγυλῶς, Ἀθ. Π. Μέ-
μηγκας, Βασιλικὴ Οἰκονομοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Πολυξένη Α. Κουλοῦθρου.
ΙΘΑΚΗΣ: Σπ. Α. Λύκουττης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Μπαμπουῆς, Α. Ν. Γιαν-
νοῦσης, Α. Γαζής.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριαζάτου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μιχ. Α. Τρίκας, Ν. Χα. Λύγδας,
Ι. Κ. Αναστασοπούλου, Π. Ι. Δημητριάδου.

ΔΑΡΙΔΕΣ: Τάσος Ἀθ. Σκόδρας.
ΔΕΛΦΙΝΙΔΟΥ: Β. Γ. Πολυχρονάκης.

ΔΙΜΗΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Γ. Σ. Χον-
σόπας (39), Το. Βουκορόφης (39).

ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαρανίδης, Μαρία Ν. Ἀρ-
γεοπούλου, Χαρ. Α. Κουβελάκης, Καίτη Κ. Γε-
ωργακοπούλου, Ἠρ. Χ. Τριάντης, Κ. Χ. Τριάντης,
Εὐγενία Χ. Τριάντη, Σοφία Χ. Τριάντη.

ΠΥΡΓΟΥ: Ἀγγελος Γ. Ἀγγελόπουλος, Κα-
τίνα Γ. Ἀγγελόπουλου, Μόσχω Ι. Ἀγγελόπουλου.

ΣΚΥΡΟΥ: Α. Μ. Μιχαηλίδης, Ἐμ. Γ. Κομνη-
νός, Σ. Α. Βουλιγαρίδης (39,39).

ΣΥΡΟΥ: Ἀργυρῆ Α. Σπουργίτου, Ι. Εμ. Πά-
σας (39,39).

ΦΙΛΙΠΠΙΝΩΝ: Δημ. Β. Τσάφης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Νατάκη τῆς Χαλκίδος, Ἀναστ.
Π. Παπανατασίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλτου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Μπουρζέλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Χρ. Χρηστίδης.
ΚΑΡΦΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ: Ε. Κ. Γαλιούσης.

ΚΩΝΙΝΟΛΕΩΣ: Ἀφρ. Σβύσε.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Ἀγαπηνότης τοῦ Ἐθνους,
Βασίλισσα τῆς Κύπρου.

ΧΙΟΥ: Ἀνδ. Π. Σαγιάδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐ-
ξῆς δύο: ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ι. ΚΑΝΑΡΗΣ ὁδὸς
Ἡρακλείτου 23 ἐν Ἀθήναις καὶ ΔΗΜΟΣΘ. Ν.
ΓΙΑΝΝΟΥΡΗΣ ἐν Κεραύρῃ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος
ἐνεγράφη δι' ἑξή μηνας, ὁ δὲ δεύτερος διὰ μίαν
τομηνίαν. Ἀμφοτέροι ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 1,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.
Οἱ ἀποσπαιλάντες ἄνευ δεκάλεπτον τὴν λύσιν
δὲν ἀναβιβάζονται, οὐτε οἱ ἀποσπαιλάντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκάλεπτον. (Γραμματὸσημον ὁδομα-
τικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεται γραμματὸσημον 20 παρὰ.)